

PROLOGUE

หลานยายลูกชายคนเล็ก

ตั้งแต่เด็กจนโต สิ่งเดียวที่ไม่เคยเปลี่ยนไปคือความรู้สึก
ของผมที่มีต่อฤดูร้อนครับ

ผมเกลียดมัน แน่แน่นอนว่าเพราะมันร้อน ทำให้ตัวเปียกเหงื่อ
เนื้อตัวเหนียวเหนอะหนะ แกรมยั้งบังอาจเปลี่ยนแก้มของผมให้กลายเป็น
สีส้มดูไม่เท่าเอาซะเลย ฮึยยย

เพราะงั้นทุก ๆ ปี ต่อมซึ่งตรงกับฤดูร้อน ผมจะเอาแต่นั่ง
จับเก้าอี้ในห้องแอร์ นอนติขาอ่านหนังสือการ์ตูน เพลิดเพลินกับ
การดูเน็ตฟลิกซ์ หรือแม้กระทั่งศึกษาทำเต้นเพลง K-Pop เพื่อเอา
ไปบลิฟฟ์กับกลุ่มเพื่อน ๆ ร่วมชั้นเรียนในวันเปิดเทอม นี่แหละความ
สุขง่าย ๆ ของชีวิตผมเอง ฮึ ๆ

แต่ปัญหาก็คือ...เปิดเทอมใหญ่ครั้งหน้า จะเป็นการปิดเทอม
ครั้งสุดท้ายในชีวิตมัธยมแล้วครับ ทำเต้นเพลงใหม่ ๆ ที่ได้แกะไว้คง
ไม่สามารถเอาไปอวดเพื่อนในวันเปิดเทอมเหมือนแต่ก่อนได้อีกต่อไป
ไปแล้ว และไม่รู้ว่าด้วยว่าพวกเพื่อนใหม่ที่มาวิทยาลัยจะอินกับเรื่อง

พวกนี้หรือเปล่า แค่คิดก็เศร้าแล้วอะ ไม่อยากโตเป็นผู้ใหญ่เลย ชีวิตเด็กมัธยมแสนสุขสันต์ของผมจะจบลงในอีกไม่กี่เดือนข้างหน้าจริง ๆ เหมอเนี่ย เศร้าชะมัด

อ้อ! ผมชื่อพีฟ้าครับ ชื่อสองพยางค์หล่อ ๆ สิทธิพิเศษของการเป็นลูกคนเล็กแต่เพียงผู้เดียว ผมนะเป็นลูกหลงซะ พ่อแม่มีผมตอนที่พวกพี ๆ โตกันหมดแล้ว ผมจึงถูกเลี้ยงดูมาอย่าง...ยังงั้นนะ อี้มมม จะใช้คำว่า ‘ตามใจ’ ดีหรือเปล่า จริง ๆ ผมไม่ค่อยอยากใช้คำนี้เท่าไรเลยแฮะ แต่เอาเป็นว่าไม่ว่าผมจะอยากกินอะไรก็ได้กิน อยากได้ของเล่นอะไรพ่อแม่ก็ซื้อให้ หรือจะตอนไปเที่ยวต่างประเทศ ของใช้ของผมก็มักจะถูกใจพ่อแม่มากกว่าของพี ๆ เสมอ โดนสปอยล์เต็มแรงแบบนี้จึงไม่แปลกใจว่าทำไมเจ็กับเสียถึงชอบล้อผมว่าเป็นลูกคุณหนู ซึ่งนั่นไม่จริงเลยย ผมก็ไม่ต่างอะไรจากวัยรุ่นรุ่นทั่วไปหรอกนะ พวกพี ๆ ก็พูดกันเกินไป

“พีฟ้า ปิดเทอมนี้สนใจทำงานพิเศษหรือเปล่าลูก”

“หืม?...ไม่อะครับ ป้าอยากให้ผมทำเหอะ”

“เปล่าหรอก ป้าแค่ถามดู เห็นเด็ก ๆ คนอื่นเขาชอบเก็บเงินกันตอนปิดเทอม นึกว่าเราสนใจจะทำบ้าง”

ผมส่ายหัว ย่นจมูกพร้อมทั้งซบลงบนแขนป้าเหมือนทุกครั้งที่ต้องการจะถอดอ้อ้น

“หุยยย ถ้าป้าไม่ยอมให้ผมลำบากเรื่องเงิน ป้าแค่นี้ค่าขนมมากกว่าเดิมสักเท่านี้ก็พอแล้วคร้าบบ”

“เฮอ ป้าก็ว่างั้นอะ ลูกทุกคนเลี้ยงได้สบายมว่ากก”

เห็นมั๊ยครับ ไม่ได้มีการสปอยล์อะไรเลยจริงจังจริง ๆ // ยักไหล่

ไอ้ะ! พล่ำมมานานเลยแฮะ สิมไปว่ามีเรื่องสำคัญที่ต้องทำ
นี่นา!

ผมผู้ซึ่งกำลังนอนคว่ำอ่านการ์ตูน ลดหนังสือในมือลงช้า ๆ
และเหลือบมองไปยังนาฬิกาติดฝาผนังซึ่งกำลังบอกเวลาว่าบัดนี้
16 : 00 น.

เฮ้ยยย ถึงเวลาแล้ว!!!

ผมรีบตั้งขึ้นจากเตียง ดึงกางเกงขาสั้นลายดอกไม้เขตร้อนให้
เข้าที่เข้าทาง เสร็จแล้วก็รีบพุ่งไปยังโต๊ะทำงานและเปิด Mac-
book ก่อนจะใช้มือที่ว่างคว่ำมือถือที่ชาร์จแบตเตอรี่ขึ้นมาโทร.หาเพื่อน
คนที่สำคัญที่สุด

[ฮัลโหล ๆ ไอ้ฟ้ามึงติดปะเนี่ยยย] เสียงของ ‘มั่งคุด’ เพื่อน
สนิทของผมดังขึ้นจากปลายสาย โหยยย เสียงตุ้ตตุ้ไม่ถึงสามครั้งมัน
ก็รับซะแล้ว คงกำลังรออัปเดตข่าวสารจากผมอยู่เหมือนกันดิชะ

“ใจเย็น ๆ นะคุด เรากำลังเปิดดูสุด ๆ เลยเนี่ย!”

[ไอ้ย! ทำไมมึงไม่รู้ผลก่อนแล้วค่อยโทร.หากูชะ!!!]

อย่าตะโกนเสียงดังสิ แสบแก้วหูหมดแล้วเนี่ย “เราตื่นเต้นนน
อยากโทร.หากูตตอนนี่เลย”

เผื่อถ้าผิดหวังขึ้นมา ผมจะได้มีคนปลอบใจได้ทันเวลาไง จริง
มั้ยะ

ผมมีข้อสันนิษฐานในตอนที่หน้าจอกอมพ์กำลังโหลดข้อมูลหน้าเว็บ
มหาวิทยาลัยxxอย่างเชื่องช้า โหยยย ปกติเน็ตบ้านผมเร็ววะ ทำไม
เวลาริบ ๆ มันอืดไม่ได้ตั้งใจแบบนี้ละเนี่ย หรือเฮียโฟมพี่ชายผมกำลัง
แอบดูหนังทะเลี่งอีกแล้ว อย่าให้รู้เหี้ยวะนะ บอกก็ทีแล้วว่ามันดึง
wi-fi ไปหมดดด

นิ้วชี้บ่อย ๆ ของผมค่อย ๆ ลากลูกศรไปยังกระตุ้ใหม่ล่าสุด ซึ่ง

บัดนี้มีป้ายคำว่า HOT! แปะท้ายไปแล้วเรียบร้อย

[NEW] ประกาศรายชื่อผู้มีสิทธิ์เข้าศึกษา
ปีการศึกษา 25xx (สอบตรง) - HOT!!!

จัดไปอย่ารอช้าครับ *คลิก!*

โหยยย รู้สึกได้เลยว่าเรื่องกำลังแตก ใจสั้นจนจะเด็นออกมา
เด่นซุ่มบ้างซ่าง ๆ คอมพ์แล้วเนี่ยยย

ขอให้ติดเถอะนะ ขอให้ติดเทอะะะ ถ้าไม่ติดก็ไม่ต้องทำอะไร
กับชีวิตต่อแล้วว

ในกระทู้มีลิงก์ย่อย ๆ แบ่งไปตามคณะต่าง ๆ ที่มหาวิทยาลัย
เปิดให้สอบ และแน่นอน ผมไม่รอช้าจัดการกดเข้าไปยังชื่อคณะแรก
ที่กระแทกเข้าสายตามทันที

วิจิตรศิลป์

เอาละ กดเข้าไปเลย! *คลิก!*

เอ...จะว่าไปเว็บมหาวิทยาลัยนี้เขาซับซ้อนจังแะะ ลิงก์ซ้ำลิงก์
ซ้อนลิงก์ซ้อนเงื่อน ผมนึกว่าตัวเองกำลังอ่านรีวิวกติกาอาบน้ำในเว็บ
พันทิปอยู่เลยนะเนี่ย

[ได้ยั้งงงงง กูตื่นตื่นไปหมดแล้วเนี่ย สัส!]

“อย่าว่าแต่คุณตื่นตื่น เราก็ตื่นตื่น!” กัดปากกัดฟันกรอด ๆ
ไปหมดแล้วเนี่ย “เอาละ เรากำลังจะไล่อ่านทีละชื่อนะ”

[ทำอะไรก็ทำสักทีเหอะมึงอะ มัวแต่ต่อนยอน เหมาะแล้วละ
ที่มึงจะไปเรียนเชียงใหม่อะ ที่ของมึงชัด ๆ] มึงくだ่าผมอีกจนได้
เวลาไม่ได้ตั้งใจเนี่ยด่าผมจัง แล้วมาว่าเราเป็นลูกคุณหนู แหม่ ใคร
กันแน่ะ

“เดี๋ยวนะ...” ผมค่อย ๆ ไหล่มองไปที่ละรายชื่อ “ผ่านไปสิบคนแล้วคุณ”

[แล้วยังไง!?!]

“ไม่มีชื่อเราเลยอะ อี ๆ”

[สัส! แล้วจะบอกหาแป๊ะมึงเหรออ] นั้นนน โดนอีกระลอก [หาชื่อเจอแล้วค่อยพูด!]

“ดูจ้ัง”

[เร็ว!!! กูเยี่ยวจะแตก!] มั่นว่า [เออ...แล้วคณะมึงเขารับตรงที่คนนะ]

“สิบเจ็ด”

จู่ ๆ เสียงคุณก็แหบพร่า กลืนน้ำลายดังอีก ๆ [สู้ ๆ ละกันนะมึงน้ำ~]

พูดอะไรของมัน ผมต้องสู้อยู่แล้ว สอแข่งกับคนนับพันยังทำได้ กับไอ้แค่นี้ไรรายชื่อคนได้เรียนแค่นี้ทำไมจะทำไม่ได้เนอะ

ผมไต่ลงมายังชื่อลำดับที่สิบเอ็ด...ไม่ใช่

ผมสุดลมหายใจเข้าออกซ้ำ ๆ และไต่ลงมาต่อที่ลำดับสิบสอง...*พรรค โรหิตจันทร์* อิมมม ก็ยังไม่ใช่ โหย คนนี้นามสกุลแปลก ๆ ดูไม่ค่อยน่าคบหาเลยอะ แต่มีมันใช้เวลามาขึ้นชมชื่อแต่ใครชะที่ไหน จั้ไปต่อที่ลำดับต่อไปเลยอะ...

[ฮึดฮาด ฮึดฮาดดด] หืม? ไอ้คุณทำอะไรอยู่อะ หายใจแรงแรง

แต่เดี๋ยวว ผมนี้สมาธิสั้นจ้ัง สนใจเสียงลมหายใจเพื่อนทำไมเพ่งดูรายชื่อที่อยู่ตรงปลายนิ้วสิไวย!!!

ลำดับที่สิบสาม นาย...เฮ้ย! O_O

นะ...นี่มันนนวน...

“เอ๊ะอะ!” ผมร้องออกมาไม่เป็นภาษาเมื่ออ่านตั้งแต่อักษรตัว

แรกถึงตัวสุดท้ายอย่างสมบูรณ์

[ยังไม่มึงงงง]

“ไอ้สัสคุดตด” ฮี้อออ ขอใช้คำหยาบหน่อยเถอะครับ!!! “**กูติด!!!**”

[เฮะ!?!]

“เราติดตดต” หนูหนวกหรือไงเล่าา **“ติดแล้ว! มีที่เรียนแล้ว!!! ดีใจจังไว้ยยย!!!”**

[เฮ้ยยย กูดีใจด้วยยย]

ไอ้ย! น้ำตาผมจะไหล ไหนขอดูชื่อลำดับที่สิบสามกับตาอีก ครั้งให้ชื่นใจซิ ฮี้อออ

13. ไนยชน เถลิงทรัพย์สกุล (ผ่าน)

แจ่มแจ่มแต่แจ่มว้าว! ชัดเจน! ผมไม่ได้ฝันไป ทุกคนครับผมมีที่เรียนแล้ววว อยากจะขอบคุณความพยายามของตัวเองจริง ๆ รวมทั้งสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทุกที่ที่ผมเคยไปบนบานศาลกล่าวไว้ด้วย ไว้ผมจะทยอยไปแก้บนทุกที่เลยครั้บบบ

[เก่งมากมึงงง วันจันทร์มาเลี้ยงฉลอง!!!!]

“ขอบใจมากนะ เราดีใจจริง ๆ ดีใจมาก ๆ อะ!”

[เอออ ดีใจซะให้พอ มีงมีที่เรียนคนแรกของห้องเลยมั้ง] น้ำเสียงมันโคตรจะแสดงความมั่นใจได้ แต่ช่วยไม่ได้ใจผมกำลังพองโตอยู่นี่นา [อย่าลืมหอกพ่อกับแม่มึงละ แค่นี้แหละ!]

พอได้ยินเพื่อนรักพูดแบบนี้ผมก็ตาโต จริงสิ เพิ่งมาคิดได้เรื่องสำคัญแบบนี้ต้องรีบไปบอกป้ากับม่าให้รู้ไว ๆ พวกท่านจะได้ภูมิใจที่ลูกชายคนเล็กไม่ได้หัวขี้เสื่ออย่างที่คนอื่นเขาชอบพูดกันนะ

[เจอกันวันจันทร์มั่งคุด!] กดวงสายปึบ ผมก็พุ่งไปที่ประตูปั๊บ
เลยครับ ป้าม้า ผมมีข่าวดีจะมาบอก

ผมถลาตัวออกจากห้องนอน พร้อมทั้งทั้งหัวโหร้องมาตลอด
ทางจนผมหนา ๆ พูฟ่องไปหมด เชื่อเลยว่าหน้าเนื้อของผมตอนนี้
คงจะเบิกบานเป็นแป๊ะยิ้มอยู่แหง ๆ ฮี๊ยยย มีความสุขจังเลยยย

“อ้าว!?” ผมร้องออกมาหลังจากไถลตัวลงมายืนอยู่ที่บันได
ชั้นสุดท้าย เมื่อเห็นว่าห้องนั่งเล่นสุดหรูหราชที่ม้าหมดเงินตกแต่งไป
หลายบาท บัดนี้กลายเป็นห้องประชุมย่อมน ๆ เพราะนอกจากปีกกับ
ม้า เจ้เฟิร์สกับเฮียโฟมพีทั้งสองของผมก็นั่งอยู่ตรงนี้กับเขาด้วย
สงสัยจึงว่ากำลังคุยเรื่องอะไร ไม่ใช่ที่กำลังวางแผนหนีไปต่าง
ประเทศกันสี่คนและทิ้งผมไว้อยู่คนเดียวนะ ไม่ยอมจริง ๆ ด้วยยย

เป็นบ้านนี่เองที่เห็นผมเป็นคนแรก ท่านกวกมีเอเรียกผมใน
จังหวัดเดียวกันกับคนที่เหลือหันพรีบมาเจอผมพอดิบพอดี โห!
แต่ละคนสีหน้าเคร่งเครียดกันสุด ๆ ไปเลย

“มานี่สิฟีฟ่า”

โวะระะะ ไม่ว่าจะพวกเขา กำลังคุยอะไรอยู่ที่ข้างเถอะ ผมจะถือ
โอกาสนี้แจ้งข่าวใหญ่เลยละกัน!

“ทุกคนครับบ ดีใจกับผมหน่อยยย” ผมรีบทั้งตัวลงยังไซฟา
ตัวที่ว่างข้าง ๆ เจ้เฟิร์สพีใหญ่ของบ้านทันที จัดการเขย่าไหล่ที่สาว
จนหัวสั่นตื้อกแต่ก แต่หน้าเจ้แกยังเย็นชาไม่ไหวตึงเหมือนเดิม

“อะไรเหอฟีฟ่า” เฮียโฟม พีชายคนรองชะงักตัวมาถามจาก
ไซฟาตัวที่อยู่ถัดไป โหยยย นี่ยากรู้จริงปะเนี่ย หน้าคูฝิน ๆ ซอบกล
ผมวางมือทั้งสองข้างไว้บนตัก พร้อมทั้งยึดตัวอย่างภาคภูมิใจ

“ทุกคนครับ ผมสอบติดมหา’ลัยxxแล้ว!!!”

“...”

“คณะวิจิตรศิลป์!”

“...”

“ลำดับที่สิบสามด้วยนะชะ!”

“...”

งะ ทำไมแข็งเป็นหินกันแบบนี้เล่า!!!

ผมรีบหันไปพูดร่อนรนกับพี่สาว “เจ้เพิร์ส เจ้ติ้ใจกับผมใช้มัย!”

“อืม ก็นี่”

ดีใจแต่หน้าหนึ่งเป็นอาม่าขายน้ำเต้าหู้หน้าปากซอยแบบนี้

อะนะ...-_-

โหยยย ใช้ไม่ได้เลย ลองถามพี่ชายดูบ้างดีกว่า “เฮียโฟม! เฮีย
ดีใจกะผมเปล่า!!!”

พี่ชายสุดหล่อผู้เป็นเซฟมากฝีมือคนเดียวของบ้านยกมือทั้งสอง
ข้างขึ้นมาและตอบอย่างเอื่อยเอื่อย

แปะ แปะ แปะ แปะ

“เก่งมาก เก่งสุด ๆ ไปเลยจ้ะ”

“งะ” เกิดอะไรขึ้นกันเนี่ยย “ไม่มีใครดีใจกับผมเลยเหอครับ”

“ฮู้ววว ออย่าแกล้งน้องนะโฟม” ม้าที่กำลังนั่งไขว่ห้าง และทำ
ผมทรงตึกะบังลมชะสูงจนนึกว่ากันสาดโรงอาหารที่โรงเรียน มองดู ๆ
ไปทางพี่ชายตัวดีเพื่อปราม ก่อนจะหันมามือมอบอุ้มมอบให้ผม “ดีใจ
สิ ดีใจมาก ๆ”

“ป้าก็ดีใจ” คนที่นั่งอยู่ข้าง ๆ ม้าถึงกับเอนตัวขึ้นมาขยิบตา
พร้อมทั้งชูนิ้วโป้ง

“เย! ผมเก่งใช้มัยเล่า~”

“แต่...”

อ้าววว ชูมือค้ำกลางอากาศไปเลยผม “อะไรครับม้า”

“มหา’ลัยต่างจังหวัดไกล ๆ แบบนั้น ไฟฟ้าจะอยู่ยังไง คิดไว้หรือยังจ๊ะ”

โหยยย ก็นี่กว่าเรื่องอะไร “ผมคิดเรื่องนั้นไว้อยู่แล้วละครับ”
“...”

“ผมจะอยู่หอ!!!”

แล้วทุกคนก็เงียบกันอีกครั้ง ครั่งนี้เนิ่นนานอย่างกับเวลาหยุดหมุน เอ้า! ผมพูดอะไรผิดหรือ

“วันนี้ทุกคนทำตัวแปลก ๆ จังเลยนะครับ”

เฮียโฟมผู้สวมเครื่องแบบตำรวจเต็มยศยับตัวเป็นคนแรก
“ลูกแหงอย่างมึงอะนะ จะอยู่หอ”

“โฟม! พุดดี ๆ กับน้อง!!!”

หวายยย โดนม้าด่าเลย สมน้ำหน้าไอ้พี่บ้า แลบลิ้นทับถมมันไปหนึ่งแฉลบ

เจ้าพี่ชายตัวดีถอนหายใจ “ก็จริงนี่ครับม้า ปากกับม้าเลี้ยงมันอย่างกับไขในหิน ไปอยู่คนเดียวแบบนั้นจะเอาตัวรอดได้ไง งานบ้านก็ไม่เห็นจะเคยทำ”

“แหม เฮียโฟม ถ้าผมทำแม่บ้านก็ไม่มีอะไรทำอะดิ ตกลงกันพอดี”

“...” อั้ง...หี! อั้งไปเลยละสิเจอเหตุผลนี้

“แล้วอีกอย่าง ผมเรียนวิชาการงานฯ ผ่านการล้างจานมาแล้วอย่ามาดูถูกกัน!”

“เหรออออออ” สายตาพี่ชายผมโคตรกววนบาท “แล้วอย่างอื่นอะ รีดผ้า?”

“อาจารย์บอกจะเรียนในคาบต่อไป”

“ซักผ้า?”

“ถ้าเป็นเครื่องฟาหน้าพอไหว”

“ชัดส์ว่ม?”

ผมถึงกับเหวอ “อันนั้นต้องทำด้วยเหรอ!”

โหยยย ทำไมชีวิตการอยู่หอถึงลำบากแบบนี้ ผมไม่อยากเรียนมหาวิทยาลัยแล้ว ผมจะเรียนโฮมสคูล ป้าช่วยสอนผมหน่อยย

“พอ ๆ อย่าแกล้งน้อง” ป้าโบกมือเป็นการยุติศึกของเรา สองพี่น้อง “คิดดี ๆ นะพี่ฟา เรียนมหา’ลัยใกล้บ้านไป - กลับสบาย ๆ ดีกว่ามั๊ยลูก”

ผมได้ยินแล้วถึงกับผะ “ป้าจะให้ผมทั้งสิ่งที่ลำบากขยันหมั่นเพียรทำมาได้หรือครับ!”

“ไอ้เว่อร์”

แหงะ! เจ้เฟิร์สอย่าเพิ่งด่ากันดี “ผมอยากเรียนที่นี้จริง ๆ นะครับ ผมอยากวาดรูป มันเป็นสิ่งที่ผมชอบและก็ถนัดมาก ๆ และไม่มีที่ไหนจะเหมาะไปกว่าที่นี่อีกแล้ว”

“การเรียนมหา’ลัยไม่ได้มีแค่นั้นนะลูก” พุดจบมาก็ยกแก้วชาขึ้นจิบ “ไหนจะเรื่องกินเรื่องอยู่ ไกลหูไกลตาแบบนั้นจะเป็นตายเป็นตายดียังไงก็ไม่มีใครรู้”

“โหยยย พุดซะเหมือนผมกำลังไปรบเลย”

“เอาละ ๆ” ป้าพยายามคลายความตึงเครียด “ยังมีเวลาอีกตั้งนานกว่าจะเปิดเทอมนี่เนอะ เพื่อวันหนึ่งพี่ฟาอาจเปลี่ยนใจก็ได้”

“ผมไม่มีทางเปลี่ยนใจหรอกครับ” ผมบ่นเบา ๆ นั่งจิบเข้าเก็บความรู้สึกจุกอกไว้กับตัวเอง

ทำไมนะ...ทำไมคราวนี้ไม่มีใครตามใจผมเหมือนเรื่องอื่น ๆ เลย กับแค่การไปอยู่หอแค่นี้เอง ผมต้องทำยังไงถึงจะพิสูจน์ตัวเองกับทุกคนว่าผมทำได้ ผมดูแลตัวเองเป็น ไม่ใช่คนอ่อนแออย่างที่ทุก

คนคิด ยิ่งไงก็เถอะ อย่างที่บอกครับ ผมไม่มีทางเปลี่ยนใจหรอก
 ยิ่งไง ๆ ผมจะเรียนที่นี่ให้ได้ อุตส่าห์สอบติดขนาดนี้แล้วว

“กลับมาเรื่องที่เราคุยกันก่อนหน้านัดดีกว่า” ม้าเปิดประเด็น
 ใหม่อีกครั้ง “พีฟามากี่ดีเลยลูก เมื่อเช้ายายของลูกโทร.มาบอกว่า
 ลูกจ้างลากลับไปคลอดลูก แกอยากได้หลานไปช่วยงานสักคน เรา
 ทุกคนกำลังจะคุยกันว่าส่งใครไปดี”

ผมได้ยืนแบบนั้นก็ถึงกับอึ้ง “หา!? เรามียายด้วยเหรอครับ!”

ป้าบ!

“อัยยย เจ้เฟิร์ส! ตีผมทำไมเนี่ย”

อัยการสาวผู้เป็นพี่คนโตกอดอกพร้อมทั้งมองลอดแว่นมา
 ทางผมอย่างตำหนิ “เพื่อเจ้อ แกคิดว่าแม่แกเกิดจากใคร? ลอยมา
 กับผักตบชวาจันระอะ!”

“โหยยย ผมแค่จะแหวว่าเราไม่ได้ติดต่อกับคุณยายนานแล้ว
 ต่างหาก” ผมนี้ลูบหัวบ่อย ๆ เลยครับ อัยยย ผู้หญิงอะไรมือหนัก
 ชะมัด สมแล้วที่ไม่เคยมีแฟนสักที ยัยพีถึกเอ๊ย

เฮียโฟมชะงักหน้าเข้ามาพูดบ้าง “ก็ใช่ไป คุณยายติดต่อมา
 แบบนี้แปลว่าคงต้องการความช่วยเหลือจากบ้านเราจริง ๆ”

“แล้วทำไมอะ เจ้กับเฮียก็ไปดี”

“พวกฉันจะไปได้อย่างไรอะ? งานการไม่ต้องทำไร้”

เออ ก็จริงอย่างที่เจ้เฟิร์สว่า “ว่าา แยะจิงเนอะ จันก็ภาวนา
 ให้คุณยายหาลูกจ้างคนใหม่ได้ไว ๆ แล้วกันนะครับ”

คุณยายสู้ ๆ คุณยายสู้ ๆ

“ซึ่งนั่นเป็นเรื่องที่เรากำลังคุยกันจ๊ะ” เสียงอบอุ้นของม้าเรียก
 ความสนใจจากผมไป ตะ...เตี้ยวะนะ สายตาแบบนั้น ชักไม่ดีแล้วแฮะ
 “เพราะดูเหมือนว่าจริง ๆ แล้วบ้านเรามีสมาชิกคนหนึ่งที่กำลังจะ

ว่าง”

“มะ...หมายความว่ายังไงครับ” ผมรีบส่งสายตาขอความช่วยเหลือไปทางป้าคนที่เข้าอกเข้าใจผมมากที่สุด แต่ดูเหมือนเรื่องนี้ท่านจะช่วยไม่ได้ เพราะสายตาที่ส่งกลับมากำลังจะบอกว่าเป็นเรื่องของแม่แฉก...

“ไฟฟ้าจะ” ม้ายิ้มหวาน แต่นั่นกลับทำให้ผมขนลุกชู่ “ปิดเทอมนี้ช่วยไปดูแลยายที่ต่างจังหวัดสักเดือนสองเดือนนะลูก”

!!!!!!!!!!!!

หลังจากขนลุก บัดนี้ผมตัวชาไปแล้วเรียบร้อย “ทำไมต้องเป็นผมล่ะครับ”

“ลูกเหมาะสมที่สุดแล้วจ๊ะ”

ผมรีบสวนทันที “แล้วถ้าผมไม่ไปล่ะละ!”

“...”

“ทีเมื่อกี้ผมขอไปอยู่หอทุกคนเอาแต่ห้าม แต่ตอนนี้กลับจะส่งผมไปอยู่กับใครก็ไม่รู้!!!”

“นั่นยายมึงนะไฟฟ้า!”

ไม่ต้องมาด่าผมเลยเสียโหม “ไม่แฟร์เลยยย”

“ไฟฟ้า...ไปหน่อยเถอะนะลูก ถือว่าไปช่วยยายเขา แกต้องพึ่งเราจริง ๆ”

ผมลุกพรืด ไม่สนคำพูดจากคนในครอบครัวอีกต่อไป “ผมไม่ไปไหนทั้งนั้น ผมจะอยู่บ้าน!”

ทั้งไปเรียน ทั้งไปดูแลยาย ไม่ไป! ไม่เอาทั้งคู่!!!

ผมเดินดุ่ม ๆ ออกมาจากชุดโซฟาสีทองราคาแพง จากตอนที่เข้ามาอย่างอารมณ์ดี ตอนนี้ผมหัวเสียโมโหเหมือนโดนแย่งขนมไปแล้วเรียบร้อย ฮึยยย ก่อนหน้านี้ทุกคนคงกำลังนั่งหาหรือ

ผลึกใสผมไปบ้านยายที่ต่างจังหวัดอยู่สินะ ผมรู้! ผมรู้ว่าทุกคนไม่โอเคกับคุณยาย ออกจะไม่ชอบด้วยซ้ำเพราะคุณยายท่านเป็นคนค่อนข้างดุและเจ้าระเบียบ ใครมันจะอยากไปอยู่ที่นั่นกันล่ะ ขนาดผมเจอท่านครั้งล่าสุดตั้งแต่ตัวยังเล็ก ๆ ยังจำได้ราง ๆ เลยว่าเคยโดนท่านตีด้วยไม้แขวนเสื้อโทษฐานที่แอบฉีรดโคนต้นไม้สุดหวงของแกเข้า

แล้วอีกอย่าง...น้อยใจชะมัดที่ทุกคนคิดว่าผมจะดูแลตัวเองไม่ได้ อยู่หอก็คืออยู่หอ จะซักผ้ารีดผ้าก็จ้างเอาสิ หิวข้าวก็โนนหนหากินร้านตามสั่งไม่ต้องมาล้างจาน! นี่แหละน้ำ คนเราไม่เห็นด้วยก็หาเหตุผลร้อยแปดมาซัพพอร์ตเสมอ ฮึ้ยยย แล้วยังจะใจร้ายผลึกใสผมไปอยู่กับคุณยายอีกต่างหาก **ทำยังกับว่าไปอยู่กับท่าน ผมจะสบายไม่ต้องทำงานบ้านนั่นแหละ!!!**

กิก! ขาผมชะงักกลางทาง ยืนโด้แต่อยู่ที่หัวบันได ใช้สมองอันน้อยนิดประมวลความคิดที่พรุ้งพรูออกมาก่อนหน้านี้

เดี๋ยวนะ...

หึ ๆ ๆ คิดอะไรสนุก ๆ ออกแล้วครับ!

ผมหันหลัง กิ่งเดินกิ่งวิ่งตุ๊ก ๆ ๆ กลับมาที่โซฟารับรองแขก ทุกคนยังนั่งอยู่ที่ตำแหน่งเดิมเด๊ะ เพิ่มเติมคือหันมามองผมเป็นตาเดียวอย่างแปลกใจ

ผมเชิดจมูก เอามือไพล่หลังโยกตัวไปมา **“ผมเปลี่ยนใจแล้ว”**

“อ้าว!” โห! ถึงกับร้องออกมาพร้อมกันเลยนะครับทุกคน

“ผมยอมไปอยู่กับคุณยายแล้วครับ”

“จริงหรือจ๊ะ!” ม้าถึงกับลุกพรวด แววดามีความดีใจถึงขีดสุดต่างจากปีที่ผ่านมาเหงื่อแตกซมับเปียกโชก ส่วนพี่ ๆ ทั้งสองอะเหวอเฮอะ! ทำหน้างเหมือนกับสงสัยว่าทำไมผมเปลี่ยนใจเร็วนักวะ

ผมพยักหน้า “ครับ แต่มีข้อแม่...”

“บอกมาได้เลยจ๊ะ ม้ายอมทุกอย่าง”

โหยยย ม้าพูดเองนะ “ถ้าผมไป ทุกคนจะไม่มีสิทธิ์ห้ามให้ผมไปอยู่หอ”

“...”

“ตกลงตามนี้นะครับ” พูดจบผมก็กอดอกเท่ๆ แบบคนถือไฟเหนือกว่า “ถือว่าการไปอยู่บ้านคุณยายก็จะได้ฝึกฝนตัวเอง เพื่อพิสูจน์ว่าพอไปเรียนมหา'ลัยทุกคนจะได้ไม่ต้องมากังวลกับผมไง”

“แต่ว่า...”

ผมรีบสวนก่อนที่ป้าซึ่งเงิบมานานจะพูดจบ “ไม่รู้แหละครับ ถ้าทุกคนไม่ยอมอีก ผมจะหนีออกจากบ้าน!”

“คนอย่างมึงจะหนีไปไหนได้”

“ไม่รู้! จะไปเปิดโรงแรมอนมั้ง!” เฮียโพนก็ยุ่งจริงจัง “ไม่รู้คำตอบสักทีว่าได้ไม่ได้ ย้อมันอยู่นั้นแหละ “ตกลงว่ายังไงครับ”

หามาผู้ที่คัดค้านผมในตอนแรกถอนหายใจ เอี้ยวตัวส่งสายตาขอคำปรึกษาจากป้าที่นั่งอยู่ข้างๆ ซึ่งทำหน้าที่ทำหน้าที่หนักอกหนักใจ ก่อนอีกฝ่ายจะคว้ามือไปประสานกัน เป็นโมเมนต์หวานๆ เลียนๆ เวลาทั้งคู่จะตัดสินใจอะไรร่วมกันสักอย่างซึ่งผมเห็นมาตั้งแต่เด็ก ๆ

“ตกลงจ้ะ” เป็นฝ่ายม้าที่พูดออกมา “ป้ากับม้าโอเคตามที่ลูกต้องการเลย”

“เฮย!!!!!!” ผมโดดเร่าๆ ดีอกดีใจ จนพี่ๆ ทั้งสองคนถึงกับเบือนหน้าหนีเพราะน้องคนเล็กอะเลิร์ทเกินเหตุแบบนี้ไงเล่าา

เอาเถอะ เจ้กับเฮียเขาจะรู้สึกยังไงก็ช่าง ตอนนี้ผมต้องเข้าไปกอดป้ากับม้าสักหน่อยแล้วละครั้บบบ ฮ่า ๆ ๆ ดีใจจังโว้ยยยย

พอดดิด “ขอบคุณนะครับ!”

“เฮ้อ! โตเป็นผู้ใหญ่แล้วสินะลูกเรา” ป้าสายหัวยิ้ม ๆ กับภรรยา แต่ทั้งคู่ก็ยอมรับอ้อมกอดผมแต่โดยดี

โหยยย ผมกลับมายิ้มแย้มได้อีกครั้งหลังจากหน้าบูดไปประมาณห้านาทีแน่ะ!!

เอาละครับ ไหน ๆ ปิดเทอมนี้ก็ไม่รู้จะกะทำเด่นเพลง K-Pop ไปอวดใคร เพราะฉะนั้น ผมจะใช้เวลานี้ให้คุ้มค่าที่สุด จะทำให้ทุกคนรู้ว่าผมเก่ง! ผมเท! ผมดูแลตัวเองได้! เพื่อจะได้ใช้ชีวิตอย่างอิสระ กับคณะในฝัน! RAT CAN DO หนูทำได้!

ถึงเวลาพิสูจน์ตัวเองแล้ววว ไอ้พี่ฟ้าสู๊ ๆ!

EP.01

ช่างเผือกแห่งกรมอุทยาน

คิดผิดหรือคิดถูกที่มาละเนี่ย...

ผมกลืนน้ำลายไปหลายอึกนับตั้งแต่รถครอบครัวราคาแพงของเราค่อย ๆ แล่นออกมาจากตัวเมืองของจังหวัดหนึ่งทางภาคตะวันตก ยิ่งขับไกลเท่าไรก็ยิ่งห่างไกลความเจริญเท่านั้น จากตอนแรกที่สองข้างทางมีแต่ตึกรามบ้านช่อง ตอนนี่กลายเป็นบรรยากาศชนบทเต็มไปด้วยต้นไม้และทุ่งกว้างไร้ผู้คน ถนนลาดยางที่เคยขับนิ่ม ๆ ส่งต่อสู่ถนนดินแดงแสนขรุขระ หัวผมนี้สั่นต็อกแตกเป็นตุ๊กตา หัวสปริงตลอดทางเลยทีเดียวน ฮือออ

ไม่เอา ๆ ขอสายหัวไล่ความกลัวของตัวเองแป๊บ แค่เดือนเดียวเอง ผมต้องทำได้สิไอ้ไฟฟ้า! คิดซะว่ามาเข้าค่ายลูกเสือ so sad นิดหน่อยในวันแรก ทน ๆ ไปพริบตาเดียวเดี๋ยวกี้ได้กลับบ้านแล้วววว ที่นี่แหละจะได้อยู่หอสมใจอยากโดยไม่มีใครมาขัดอีกต่อไป ฮี้ ๆ ๆ

พูดถึงคุณยาย จำได้วาง ๆ ว่าบ้านท่านเปิดเป็นร้านขายอาหารป่าที่อร่อยที่สุดในละแวกนั้น ตอนนั้นผมยังเด็กแต่ก็ไม่เคยลืมภาพ

ลูกค้ามากหน้าหลายตาที่ยืนต่อคิวรอลิ้มรสอาหารปาร์สชาติอร่อย
เหาะจนล้นออกมาจากร้านเลย

แต่หลัง ๆ มานี้แอบได้ยินม้าคุยกับป้าว่าคุณยายแก่มากแล้ว
ไม่สามารถรองรับลูกค้าได้มากมายเหมือนแต่ก่อน บวกกับมีร้าน
อาหารอร่อย ๆ จากฝีมือคนหนุ่มสาวรุ่นใหม่ผุดขึ้นเป็นว่าเล่น ความ
นิยมของร้านเราก็อค่อย ๆ ลดลงไป คุณยายก็เลยปรับขนาดร้านลง
ให้เล็กจนเกือบคล้ายกับร้านอาหารตามสั่ง ค่อยทำข้าวกล่องส่ง
คนในละแวกใกล้ ๆ และขายลูกค้าที่เข้ามาแบบตามมีตามเกิดแทน

คิดแล้วก็เสียดายนะฮะ ถ้าคุณยายเข้ามาเปิดร้านอาหารใน
กรุงเทพฯคงจะรวยและทีเดียว ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมท่านถึง
ตั้งต้นจะอยู่ที่นี้ต่อ ม้าบอกว่าท่านเคยโกรธม้าที่หนีไปอยู่กับ
คนรวย กลับมาอีกทีก็ตอนม้าท้องเจ้เฟิร์สทำให้ท่านรับไม่ได้ไล่
ตะเพิดวงแตกกระเจิงกันไปทั้งผิวทั้งเมีย แทบจะตัดลูกตัดแม่กันเลย
แต่พอนานวันไปคุณยายแกก็ใจอ่อนยอมให้ครอบครัวเราแวะเข้ามา
เยี่ยมอยู่บ้าง แต่ท่านก็ยังปฏิเสธเงินจากทางป้ากับม้าแทบทุกครั้ง
บอกว่าท่านเลี้ยงตัวเองได้ไม่ต้องการความเห็นใจจากใครทั้งนั้น ผม
ฟังแล้วก็ได้แต่สูดปากซี้ดตด ครอบครัวเราดราม่าไม่แพ้ละครช่องวัน
เลยอะ

เอี้ยดุด

เขี่ยยย! มัวแต่เหม่อ รู้ตัวอีกทีคนขับรถก็เหยียบเบรกชะเต็ม
แรงจนตัวผมเกือบไหลลงจากเบาะซะแล้ว

โหยยย ถึงแล้วเหอเนี่ยยย

ผมหันไปขอกำลังใจจากป้า ท่านเห็นหน้าออกด้ออ่อนของผมก็
บิ๊บไหลเบา ๆ แต่สีหน้าป้ากังวลมากเลยอะ กังวลกว่าผมอีกกก คงจะ
คิดถึงลูกชายคนโปรดอย่างผมมากเลยละซี้! ไม่เอาไม่ร้องนะคนแก่

“ลงไปไหว้แม่กันเถอะคุณ” ม้าหันไปบอกสามี ก่อนจะคว้ามือผมไปจับและพากันจูงออกจากรถไปเจอกับแสงแดดแสนเจิดจ้าตามซิกเนเจอร์จังหวัดที่ร้อนตับแลบ

โอโหห บ้านคุณยายยังเหมือนเดิมเปียบ บ้านไม้สองชั้นหลังน้อยๆ ตั้งอยู่โดดเดี่ยวท่ามกลางบรรยากาศต่างจังหวัด ช่างๆ กันเป็นสวนเล็กๆ ที่คุณยายน่าจะเอาไว้ปลูกผักผลไม้ไว้ทานตามมีตามเกิด แอบเห็นว่ามีบ่อน้ำตกเล็กๆ ที่ดูเหมือนจะซุดขึ้นมาใหม่ จำได้ว่าครั้งล่าสุดที่มายังไม่มีเลยนี่นา บรรยากาศช่างร่มรื่นน่าอยู่ มากเลยอะ!

แต่ติดอยู่อย่างเดียว...

มันเหมาะกับชีวิตคนกรุงตั้งแต่เกิดอย่างผมที่ไหนกันเล่า!!!

ฮือออ ผมต้องอยู่ที่นี้จริง ๆ เหรอเนี่ย แค่เห็นก็คิดถึงตึก คิดถึงแอร์ คิดถึงแสงสีในเมืองกรุงจะแยแล้ว

ที่คนขับรถลากกระเป๋าสิบสองใบ (ไซ่ครับ สิบสองใบ อี ๆ) ตามครอบครัวผมมาติด ๆ พอเข้าที่ร่ม ผมก็เห็นหญิงชราว่างเล็ก ๆ ผมสีเทา ๆ กำลังนั่งเด็ดใบไม้อยู่บนหนึ่งในโต๊ะรับรองลูกค้า ใกล้เคียงกันนั้นมีโชนเล็กๆ ไว้ทำอาหาร หน้าตามันช่างเหมือนบรรยากาศร้านอาหารตามสั่งอย่างที่เคยบอกไว้จริง ๆ แต่ดูเหมือนว่าคุณยายจะยังไม่รู้ตัวว่าพวกเรามาอะ แต่ยืนห่างกันไม่ถึงเมตรแบบนี้คุณยายควรจะเห็นเราแล้วสิ คุณยายเขาไม่ได้ยินเสียงเครื่องยนต์ของรถเราจริง ๆ อะ?

“อะแฮ่ม!” ม้าคงคิดแบบเดียวกับผม เลยส่งเสียงกระแอมส่งสัญญาณสักหน่อย “แม่คะ...”

ซวิ๊ง!

หวายย คุณยายปรายตาขึ้นมามองแล้ว โหยยย ดูมากเลย

ขอหลบหลังป่าแป็บบบ ถึงจะไม่ได้เจอกันนาน แต่ความดูของท่าน
เมื่อวันวานก็กลับมาทำให้ผมหนาวกระดูกอีกรอบเลยอะ

“มากันแล้วเหรออ” เสียงหญิงชราเรียกกริบ เหมือนท่านไม่ได้
แสดงความรู้สึกอะไรเลย

แม่ผมพยายามใจดีสู้ “เป็นยังไงบ้างคะ ไม่ได้เจอกันนานเลย”

“อืม ก็ยังไม่ได้ตาย สบายดีอยู่”

โหยยย เย็นชาสุด ๆ ไปเลย

“พ่อลูกคุณนั้น รีบมาทักทายคุณยายกันเร็ววว” เหมือนม้าจะ
รู้ตัวว่าบรรยากาศกำลังมาคุ ท่านเลยรีบยิ้มแป้นเรียกลูกเรียกผัวแทน

“สวัสดิ์ศรีรับแม่”

“อืม”

“...” ป้าโดนยิงไปอีกคนแล้ว ฮือออ

“ไม่เห็นต้องลงมาจากรถกันเลย” ผมแอบเห็นว่าคุณยายพูด
ทั้ง ๆ ที่ไม่ได้เงยหน้าขึ้นมามองเราเลยสักนิด “แค่เอาไอ้ตัวเล็กมาส่ง
แล้วก็รีบกลับไปกันเถอะ เสียเวลาเปล่า ๆ”

“ไม่ได้หรอกคะแม่ หนูอยากเจอแม่เนอะคะ”

“หึ! ฉันจะไม่อยากจะเชื่อเลย”

“แม่คะ...”

“แล้วไอ้ตัวเล็กมันอยู่ไหนล่ะ”

“...” ม้าคู่ซิมไปเล็กน้อยเพราะรู้ว่าแม่ตัวเองกำลังเฉยชาใส่
คุณยายคงไม่เคยลืมความบาดหมางในอดีตเลยสินะ เรื่องแบบนี้พูด
ยากจังแฮะ “พีฟ่า ออกมาหาคุณยายสิลูก”

ฮู้วว ถึงตาผมแล้วสินะ

ผมค่อย ๆ เขยิบตัวออกไปจากหลังป่า จัดการยิ้มกว้าง ๆ
ทักทายคุณยายอย่างเป็นทางการ และได้ผลครับ ท่านมองผมตาเป็น

มันต่างจากที่ทำกับลูกสาวและลูกเขยตัวเองลิบลับเลย

“มานั่งนี่สิ”

ผมแก่ ๆ กัง ๆ เล็กน้อยเมื่อมือคุณยายตบเบา ๆ ที่แก้มอิ
พลาสติกสีแดงตัวข้าง ๆ “คระ...ครับ”

“ช่วยยายเด็ดไบกะเพราะหน่อยนะ”

ผมเบิกตากว้าง “อ้อออ นี่คือไบกะเพราะเหรอครับ!”

ไม่เคยเห็นไบกะเพราะแบบเป็น ๆ มาก่อนเลยอะ เคยเห็นแต่
ตอนมันอยู่ในอาหารจานโปรดแล้วเรียบริ่อย ฮี ๆ

คุณยายไม่ตอบ แต่หันไปหาลูกสาวตัวเองแทน “แกเลี้ยงมัน
ยังงี้ถึงไม่รู้จักไบกะเพราะ”

“เอ่อ คือว่า...” แยะละ ดูท่ามำกำลังจะชวยเพราะผม ผมต้อง
ปกป้องให้เร็วที่สุดดด

ผมทำเป็นหัวเราะคิกคัก “เปล่าครับ ๆ ผมรู้จักไบกะเพราะ แต่
ผมลับสนระหว่างมันกับใบโหระพา”

โซ่มัย เคยได้ยินจากคนอื่นมาว่ามันคล้าย ๆ กัน ไม่รู้ละ แถ ๆ
ไปก่อน ผมกลัวว

“ต่างกันที่กลิ่น” คุณยายกลับมาคุยกับผมจนได้ ผมรับรู้ถึง
พลังงานการใส่ใจต่างกับที่ท่านคุยกับคนอื่น

โหยยย ผมขอบคุณยายแล้วละ ท่านคงไม่ดูเหมือนตอนสาว ๆ
แล้วละเนอะ

“แม่คะ...” มำยัมฝืน ๆ แล้วหยิบอะไรบางอย่างออกมาจาก
กระเป๋า “หนูอยากให้แม่รับเงินพวกนี้ไว้ ถือว่าเป็นค่าข้าวค่าขนม
ของพีฟ้า และก็ให้แม่เก็บไว้ใช้เองด้วยคะ”

คุณยายปรายตามองปีกแบงก็สีเทาอย่างเฉยเมย

“ไม่”

“...”

“ฉันไม่อยากจะเงินจากแก แกไม่ต้องมาเลี้ยงดูฉัน”

ฮือออออ มาดูอีกแล้ววว เครียดจนอยากจะเอาใบกะเพรา
มาอมเล่นในปากกก

“แล้วอีกอย่าง นี่ก็หลานฉัน ฉันเลี้ยงของฉันได้ แกสองคนไม่
ต้องกลัวว่ามันจะอดอยากหรอก”

“แต่แม่คะ...”

“กลับไปได้แล้ว” คุณยายสวนก่อนม้าจะพุดจบ “เดี๋ยวเย็นกว่า
นี้จะเดินทางลำบาก ทิ้งมันไว้นี้แหละ”

คุณยายยย อย่าพุดคำว่าทิ้งสิ ผมใจหายยย

ดูเหมือนปีกกับม้าจะต้านทานพลังของคุณยายไม่ไหว ทั้งคู่
พยักหน้าให้กัน และรีบลุกพรวดยกมือไหว้คุณยายทันที

“ลาแล้วคะแม่”

“สวัสดิ์นะครับ”

โหยยย จะไปกันแล้วเหรอออ “เดี๋ยวผมไปส่ง!”

ผมรีบเดินตามทั้งสองคนไปถึงรถ ตอนนีกระเป๋าของผมทุก
ใบถูกวางไว้ให้ที่หน้าชานบ้านแล้ว พี่คนขับเห็นพวกท่านทำท่าจะ
กลับก็เลยรีบไปพุ่งไปสตาตาร์ทรด พอได้ยินเสียงเครื่องยนต์เท่านั้น
แหละผมถึงกับจุกอกเลย ฮือออ น้ำตาจะไหล รถเทียวนี่จะไม่มีผม
นั่งอยู่ในนั้น

“ดูแลตัวเองดี ๆ นะลูก”

“ครับม้า โทร.หาผมบ่อย ๆ ด้วยนะฮะ”

“แน่นอนอยู่แล้วจ๊ะ” และจู่ ๆ แม่ของผมก็ยึดอะไรบางอย่าง
มาใส่ในมือ เฮ้ยยย เงินก้อนเมื่อกี้นี่นา “ม้าอยากให้มีฟ้าเก็บเงินนี้
ไว้เป็นความลับ อย่าให้ยายรู้เด็ดขาดเหียวนะ เอาไว้ซื้ออะไรก็ตาม

ที่อยากได้ โอเคมัย”

โธ้ย! น้ำตาผมจะไหลจริง ๆ แล้วนะ “ครับ...ขอบคุณครับ”

“มาให้ปากกอดหน่อย” ไม่ต้องเว้นจังหวะนาน พอปากพูดไม่ทัน
จบผมก็กระโดดโผกอดท่านเต็มแรง “ดูแลตัวเองด้วยนะ และถ้าอยู่
ไม่ไหวก็รีบโทร.บอกป้าเลย ป้าจะรีบมารับ”

“เอาจริง ๆ ตอนนี้ผมไม่อยากอยู่ที่นี้แล้วละ...”

“อ้าววว”

“แต่ผมจะลองสู้ดูก่อนสักตั้ง!” ผมว่า “ป้าไม่ต้องเป็นห่วงนะ
ผมจะดูแลตัวเองดี ๆ”

“ดีมากลูกรัก” ป้าผละตัวออกเพื่อเตรียมจะขึ้นรถ “อย่าลืม
ไลน์หาเจ้กับเฮียว่าถึงแล้วละ”

“ครับ จะทำเดี๋ยวนี้เลย”

“ไว้เจอกันจะลูก”

“บ้ายบายยย” ผมโบกมือลาทุกคนรวมถึงพี่คนขับรถด้วย “ลุง
เท่ง ส่งป้ากับม้าถึงบ้านด้วยน้า~”

พี่วว

และรถคันนั้นก็แล่นฉิวหายไปสุดถนน คนที่ผมรักทั้งสองคน
ไปแล้ว เป็นครั้งแรกเลยนะเนี่ยที่ผมจะได้อยู่ห่างป้ากับม้า ปกติ
ครอบครัวเราไปไหนไปกันตลอด ชักจะหิว ๆ แล้วสิ

หลังจากนั้นผมได้ยินแต่เสียงลม มองซ้ายมองขวาไปตามถนน
ก็ไม่เจอผู้คน บรรยากาศชวนหดหู่ชะมัด นี่ผมถูกทิ้งไว้ที่เมืองลับแล
หรือไงนะ ไม่คิดจะมีรถยนต์ผ่านมาสักคันเลยระอะ

อู๊ย! รีบกลับเข้าบ้านคุณยายดีกว่า ยืนอยู่ตรงนี้นานเกินไป
แล้ว เดี่ยวโดนดูเอาจะแยเลย

“เฮอะ ๆ” ผมยิ้มแห้ง ๆ ใส่คุณยาย กุมไม้กุ่มมืออย่างสงบเสงี่ยม

เจียมตัวให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ “ฝากเนื้อฝากตัวด้วยนะครับ”
“แต่งหน้าด้วยเหวอ”

“หา!?” เหวอเลยครับ พอได้ยินคุณยายว่าอย่างนั้นผมนี้รีบ
ลูบหน้าตัวเองให้ยุ่งเลย “เปล่านะครับ ผมไม่เคยแต่งหน้าเลยนา”

“ก็เห็นแก้มส้มชะขนาดั้น” คุณยายเหลือบมองนิ่งๆ ยังเดา
ความรู้สึกไม่ได้เหมือนเดิม

“อ้อ ถ้าฉันคงเป็นเพราะอากาศร้อนนี่ครับ” ผมยิ้มหวาน
อธิบาย “เวลาร้อนอบอ้าวแก้มผมมันชอบเปลี่ยนสีอยู่เรื่อยเลย นี่
ถ้าได้ตากแดดนานๆ ตัวผมแดงเป็นเอเลี่ยนเลยนะครับจะบอกให้
ฮ่าๆๆ”

“...”

โหยยย ไม่ขำหน่อยเหวอยายย ขำแห้งๆ ก็ได้ผมโอเค!

“รู้ไหม่ยว่ามาอยู่ที่นี่ต้องช่วยฉันทำงาน”

ผมเขยิบเก้าอี้เข้าไปใกล้คนพูด “รู้ครับ ผมพร้อมเต็มที่ ผม
อยากช่วยคุณยายซะ”

“ดี...”

“...” หุยยย ยายยิ้ม! เป็นรอยยิ้มแรกเลยนะตั้งแต่ได้คุยกัน
แต่มันไม่ได้เห็นแล้วชวนให้ยิ้มตามเลยพับผ่า กลับทำให้ผมชนลูกชู้
ชะงัน

“อยู่ที่นี่ต้องตื่นตีห้าครึ่งทุกวัน”

“วะ...ว่าไงนะครับ”

“มีปัญหากับการตื่นเช้าเหวอ” คุณยายเลิกคิ้ว

“มะ...ไม่มีฯ ไม่มีเลยครับ” ฮือออ เวลานั้นยังฝันไม่จบเรื่อง
เลยมั้ง เคยตื่นเช้ากับเขาซะที่ไหนกันเล่าา แต่ถ้าบอกไปเดี๋ยวคง
โดนด่า ก้มหน้าก้มตาออร์บคำสั่งอย่างเดียวละกัน

“ทุกเช้าแกก็ต้องตื่นไปจ่ายตลาดตามรายการที่ฉันสั่ง จัดการเตรียมงานขามสำหรับลูกค้า ลงน้ำแข็งใหม่ทุกวันเพื่อแช่ของสด คอยสังเกตดูว่าแกลลอนน้ำสำหรับลูกค้ามีพอหรือเปล่า แต่ปกติมันจะหมดวันต่อวัน ถ้าเห็นอย่างนั้นรีบโทร.สั่งทันที เบอร์อยู่ในสมุดบัญชีในบ้าน” ยายละจากการพูดแะมากระตือรือร้นให้ผมที่นั่ง “ถ้า น้ำไม่พอลูกค้า ฉันจะโกรธมาก เข้าใจมั๊ย”

อึกกก (เสียงกลืนน้ำลาย) “เข้าใจครับบบ”

แต่ตอนนี้อยากหาอะไรจัดจ้จ ที่ยายพูดมามันเยอะเกินไปปป ฮี้อออ

“ระหว่างวันก็ช่วยเสิร์ฟอาหาร ล้างจาน และกับบริการส่งอาหารกล่องตามที่ได้รับออเดอร์”

“ส่งอาหารหะอครับ”

“ใช่”

“แบบฟู้ดแพนด้า อูเบอร์อีทหะอครับ”

“มันคืออะไร”

“อ้อ ๆ ไม่มีอะไรครับ แฮะ ๆ” ลืมไปว่าคุณยายคงไม่รู้จัก

แต่กลับมาที่ส่งอาหารกล่องแป็บบบ เฮ้ยยย งานยักษ์เลยอะ ยักษ์ทั้งกรุงลงกาเลย และบวกกับหน้าที่ที่ผมได้รับทั้งหมดนั้น พูดเลยว่าคุณคนเดียวมันจะไปสู้ไหวหะอออ ลูกจ้างคนเก่าของคุณ ยายเป็นทรานส์ฟอร์มเมอร์สหรือไง ทำไมเก่งกาจขนาดนี้ ฮี้อออ

“ติดใจตรงไหนหรือเปล่า หน้าเครียด ๆ”

หว้ายยย ผมคงเหม่อนานไปหน่อย “เปล่าครับ แฮะ ๆ”

“ทำได้มั๊ย”

“ทำได้สิครับ สบายมั๊วกกก ฮ่า ๆ ๆ” หัวเราะแต่มิ่หน้าตาซอขน อยู่ ฮี้อออ

“จ้ะงานแรกของแกวันนี้ก็คือไปส่งอาหารเที่ยงลูกค้า”

“หา? เริ่มงานเลยหรือครับ!” โหยยย กะจะนอนอ่านหนังสือการ์ตูนให้เต็มทีทั้งท้ายสักหนึ่งวัน ผิดแผนไปหมดแล้วว

“ก็ต้องไชนะสิ หรือแกมีอะไรต้องรีบทำก่อนหรือไง”

“มะ...ไม่มีครับ” โหยยย อย่าใช้คำพูดเชือดเฉือนกันแบบนี้สิ ผมงกลัวเอาน้ำ~

คุณยายค่อย ๆ ลุกจากเก้าอี้อย่างกระยองกระแย้งตามประสาคนแก่ ผมพยายามจะเข้าไปช่วยแต่แกเดินหนีซะงั้น

“ไปเตรียมรถ เดี่ยวถ้าฉันทำเสร็จแกจะได้รีบไปส่งเลย”

“ระ...รถหรือครับ” นูผมไม่ได้ฝ่าดไปโซ่มั้ยยย “แต่ผมขับรถไม่เป็นนะอะ”

“ไม่ต้องกังวล รับรองว่ารถที่ฉันพูดถึงนะแกขับเป็นแน่นอน”

“จริงหรือครับ...”

“แฮก แฮก แฮกกก”

ฮือออ ทำไมชีวิตไอ้พีฟาถึงต้องมาลำบากลำบากแบบนี้ด้วยว้าา

“ฮึบบบบบ” ผมร้องลั่นถนนเมื่อต้องงัดแรงเฮือกสุดท้ายถีบจักรยานให้พื้นเนินสูงด้วยความยากลำบาก

ครับ...รถที่คุณยายพูดถึงคือจักรยานแม่บ้านสีชมพูหวานแหวว ซึ่งใหญ่กว่าตัวผมสักสองเท่าเห็นจะได้ ตอนขึ้นผมต้องเขย่งคร่อมมันจนเป่าแทบขาด แถมยังต้องลำบากหอบหิ้วถุงกล่องอาหารอีกสามถุงใหญ่ ๆ โหยยย นี่มันงานกรรมกรชัด ๆ เอ๊ะ! แต่คิด ๆ ดูแล้วพี ๆ กรรมกรอาจจะไม่ต้องทำงานหนักขนาดนี้ด้วยซ้ำ นี่มันเข้าข่ายการใช้แรงงานเด็กแล้ว แถวนี้มีโรงพักมั้ยนะ ผมจะฟ้องตำรวจว่าคุณ

ยายแกลั้งง

หลังจากถามทางชาวบ้านมาตลอดทาง ในที่สุดผมก็เจอลูกค้ารายที่สองจนได้ เป็นครอบครัวร้านโชห่วยเล็กๆ ที่มีตู้แช่เครื่องดื่มวางอยู่หน้าร้าน โอ้โฮ! เห็นเอสโคล่าแล้วเปรี้ยวปากจังเลย ปกติผมไม่กินน้ำอัดลมนะ แต่เชื่อเถอะว่านี่ถึงเวลาที่ต้องแหกกฎแล้ว ต้องการดื่มอะไรดีบร๊อน!!!

“ข้าวมาส่งครับบ”

ตะโกนเรียกไปไม่นานก็มีเด็กสาวท่าทางซื่อ ๆ และน่าจะอายุรุ่นราวคราวเดียวกับผมวิ่งจืดออกมาครับ

“อ๊ะ!”

“...” สาวหน้าม้ามองผมตาค้าง “มะ...มีอะไรหรือครับ”

“ว้าย เปล่าจ๊ะ” เธอหลบหน้าทันที มีการเอาผมทัดหูอย่างอาย ๆ ด้วย เอ...ซึกไม่แน่ใจและ ไหนขอส่งกระจกตู้แช่เย็นหน่อยซี...ก็ไม่เห็นมีอะไรปกติหนี ยังหน้าเหมือนอาดี่น้อยท้ายซอยเหมือนเดิม

พอเห็นว่าไม่มีอะไรผิดปกติกับร่างกายตัวเองก็ยกไหล่ จัดการรีบยื่นถุงกล่องอาหารให้เธอ “สวัสดีเจ็ดสิบห้าบาทครับ”

“นี่คะ” เธอยื่นเงินมาให้ แต่ดูเหมือนว่ามีอะไรจะพูดกับผม “เป็นหลานป้าป้าไฉ่มั๊ยคะ”

“อ้อ ใช่ครับ ผมเพิ่งมาช่วยยายวันนี้ ฝากเนื้อฝากตัวด้วยนะครับ”

“ยินดีจ้า เราชื่อ แพดเม่ นะ”

หืม?... ชื่อไฟฟ้าของผมถูกถีบลงขามข้าวหมาไปเลย โหยยย ชื่อเทโคตรรร แถมยังหน้าตาน่ารักน่าคุยซะมัด หน่วยก้านดีจนอยากพาเธอเข้าวงคัฟเวอร์แดนซ์ที่ผมเป็นหัวหน้าทีมอยู่เลย ผูกมิตรเพื่อน

รุ่นราวคราวเดียวกันไว้สักคนก็คงจะดี ทุกคนครับนี่แพดเม่เป็นเพื่อนคนแรกของผมเองง

“เราซื้อฟิฟาคครับ” ผมเหล่ไปทางตู้แช่เย็นอีกรอบ “เออ แพดเม่ เราขอซื้อน้ำเอสชวดนิงติ ขอเย็น ๆ นะ”

“อ้อได้จ้า เอาแบบใส่น้ำแข็งมั้ยล่ะจะได้ชื่นใจสุด ๆ ไปเลย”

“หืม?”

เธอลองเห็นว่าผมทำหน้างเลยอธิบาย “แบบเทใส่น้ำแล้วใส่น้ำแข็งปนไป คนกรุงเทพฯคงไม่เคยกินสินะ”

พอเธอพูดผมก็อ้อเลย เฮ้ยยย เคยแต่เห็นผ่าน ๆ ตาไม่เคยลองกินสักที น่าสนใจดีแฮะ “งั้นจัดมาเลยจ้า”

และไม่ไม่นาน ผมก็มีถุงน้ำอัดลมห้อยอยู่ที่แฮนด์จักรยานจนได้อ้าา ชื่นใจจัง มีกำลังใจทำงานต่อแล้ว มาดูกันซิว่าลูกค้ารายสุดท้ายที่ผมต้องไปส่งกล่องอาหารมื้อกลางวันคือใคร

ผมหยิบกระดาษที่ขายเขียนให้ขึ้นมาดูอีกครั้ง

ออร์เดอร์ 3

ผัดเผ็ดหมูป่ารดข้าว 6 กล่อง

(ไข่ดาว 2, ธรรมดา 1)

กะเพราเนื้อไข่ดาว 2 กล่อง

ต้มยำไก่ใส่พวงไข่ 2 ถูง

ราคา : 770 บาท

ส่ง : หัวหน้าเหม (กรมอุทยานฯ)

อ้อหือออ ส่งไปกินคนเดียวหรือเลี้ยงทั้งหมู่บ้านกันล่ะเนี่ย

เยอะขนาดนี้ไมโทร.เรียกโต๊ะจีนไปเลยแล้ว ผมต้องมาลำบากแบกมา
ส่งรู้บ้างมั๊ยคุณน้ำ ๆ

ว่าแต่...ไอ้กรรมอุทยานอะไรนี่มันไปยังไงหว่า เคยได้ยินว่าบ้าน
ยายอยู่ใกล้ ๆ ที่นี้แต่ไม่เคยไปเยือนสักกะที แล้วแบบนี้เขาจะให้
คนนอกอย่างผมเข้าไปส่งข้าวได้รอะ

“แพดแม่ ๆ”

“จ๋าาา”

แย้ยย ทำไมโผล่มาเร็วจัง นึกว่าเข้าไปในบ้านแล้วชะอีก “รู้จัก
หัวหน้าเหมอะไรนี่หรือเปล่าครับ”

“เอ๋?” สาวผมม้าเอียงคอ ชะโงกมาดูข้อความในกระดาษที่
ผมถือ “ใช้พี่เหมที่ทำงานในอุทยานแห่งชาติXหรือเปล่าคะ”

“อืม น่าจะใช่ละ แล้วไอ้กรรมอุทยานฯ นี่มันอยู่ตรงไหนหะ
พอจะรู้ทางมั๊ยอะ”

“อืม...” เพื่อนคนใหม่เดินออกมานอกถนนแล้วชี้นิ้ว “เดี๋ย
ไปทางนั้นะ ตรงไปจนสุดแล้วก็เลี้ยวซ้าย ขับไปยาว ๆ จะเจอป้าย
ใหญ่ ๆ อยู่ทางขวา สะดุดตามาก”

โห! น้ำตาแทบร่วง คนไทยไม่ไร้น้ำใจจริงๆ โวย์ยย “อ้อ!
แต๊งกิ้ว ๆ”

“พอไปถึงก็ลองถามหาพี่เหมกับพวกพี่ ๆ ในนั้นดูนะ แต่หาไม่
ยากหรอก พี่เขาหล่อสะดุดตาที่สุดในกรมเลย”

ผมหลุดยิ้มออกมาเมื่อเห็นว่าเพื่อนใหม่ทำสายตาวานแวมยิ้ม
ซ่า ๆ คงจะแอบชอบเขาละสิสาวน้อย

“งักก็ขอบคุณอีกทีนะ เราไปก่อน บ้ายบาย”

“โชคดีนะจ๊ะ”

เอาละ ผมแวะเติมพลังมานานพอแล้ว รีบจบงานนี้สักที เรา

จะได้กลับบ้านย้ายไปเกลือกกลิ้งอ่านหนังสือการ์ตูนฟิน ๆ ยิ่งพอได้
คนสวยใจดีบอกทางแบบนี้ยังมีกำลังใจสู้ใหญ่ จัดการกัมมุดน้ำอัดลม
แล้วถีบตรงไปหาลูกค้าของเรากันเลยทีเดียว **อ้าววว**

ถึงผมพอจะรู้ว่าบ้านยายอยู่ใกล้กรมอุทยานแห่งชาติ แต่
ก็ไม่คิดว่าตัวเองจะได้ปั่นจักรยานเข้ามาเหยียบบิโนนี่เลย เพราะงั้น
จึงไม่แปลกที่ผมจะอำปากค้างตลอดทางนับตั้งแต่ขับผ่านป้ายขนาดใหญ่
ในนี้มีพี ๆ เจ้าหน้าที่และทหารวิ่งกันขวักไขว่ บางรายแอบยิ้ม
ให้ผมด้วยแหละ ทำให้ผมต้องก้มหน้าดูรีบถีบรถหนีเพราะความ
เขินอาย จะมองอะไรกันเล่าา รู้ตัวน่าจะภาพลักษณ์ผมดูออกง่าย
ว่าเป็นเด็กกรุงเทพฯ ใก่อ่อน แต่ไม่เห็นต้องแอบนินทากันเลยนี่หว่า
ฮึ้ยยย

เอ...ลุงเจ้าหน้าที่หน้าดูตรงป้อมบอกว่าคนชื่อหัวหน้าเหม่คุษ
งานอยู่ที่ห้องประชุมสอง...อโยว่าแต่ห้องประชุมสองเลย ห้อง
ประชุมหนึ่งอยู่ตรงไหนผมยังไม่รู้!!! เป็นการบอกทางที่มีประโยชน์
กับผมมาก ขอขอบคุณร่ำบุงง หลงทางจนได้เนี่ยยย

เฮ้ยยย ถ้ามพีที่กำลังกวาดถนนอยู่ตรงนั้นดีกว่า

เอ๊ยดดด

“พีครับบบ”

“มีอะไรน้อง”

โหยยย สำเนียงแปร่ง ๆ สงสัยเป็นคนท้องถิ่นของแท้ “ห้อง
ประชุมสองอยู่ตรงไหนอะ”

“นั่นไง” พีเจ้าหน้าที่ชี้ไปยังบ้านหลังเล็ก ๆ ซึ่งอยู่ใต้โคนต้นไม้
ใหญ่ เฮ้ยยย สภาพเก๋าก่าเก๋ บ้านผีสิงที่ดริมเวิลด์ยังน่าอยู่กว่านี้อีก

“พีแน่ใจหรือ หน้าตาเหมือนไม่ใช่ห้องประชุมเลยอะ”

“นั่นแหละที่ที่เขาเอาไว้ประชุมกัน” พี่เจ้าหน้าที่อธิบายต่อ
“แล้วน้องมาหาใครล่ะ”

“คนชื่อหัวหน้าเหมครับ”

“นั่นแหละ หัวหน้าอยู่ในนั้น” เขาบอก ก่อนจะเกาคางหรือตามองผมเหมือนกำลังคิดอะไรได้ “นี่หลานป่าปิดไทม์”

“โห! ยายผมตั้งขนาดนี้เลยอะ”

“คนที่นี่ชอบสั่งอาหารป่าร้านป่าแก็ เกินครึ่งในนี้ฝากท้องไว้กับแกทั้งนั้นแหละ”

หุยยย ไม่รู้ทำไม ได้ยินแล้วผมยึดดอกเลยครับ ภูมิใจจัง ฮี ๆ
เฮ้ยยย นอกเรื่อง!!! ผมต้องรีบไปส่งข้าวลี ป่านนี้หัวหน้าเหมหิวท้องกิวแล้วมั้งงงงง

“ขอบคุณนะพี่!”

พูดเสร็จผมก็รีบจอดรถแล้ววิ่งปรี๊ดตัดสนามหญ้าแะ ๆ ไปที่บ้านหลังนั้นทันที จัดการดูแลเสื้อผ้าตัวเองให้เข้าที่และรีบคว้าลูกบิดประตู

เดี๋ยวนะ! ไม่ได้สิ พี่ทหารบอกว่าเขากำลังประชุมกันอยู่ เปิดไปตอนนี้เสียมารยาทแย่เลย ต้องเคาะประตูกันสักหน่อย

ก๊อก! ก๊อก! ก๊อก!

เจียบ...

ประชุมหรือนอนกันอยู่เอ้ยยย ออกมาเปิดประตูหน่อยคร้าบบบ

เคาะอีกชุดแล้วกัน **ก๊อก! ก๊อก! ก๊อก!**

โหยยย ไม่หิวข้าวกันหรือไงคร้าบบบ!!! นี่ถ้าเคาะอีกครั้งแล้วไม่เปิดผมจะกลับบ้านยายแล้วจริง ๆ ด้วยยย

ก๊อก!

แอ็ดดด~

แย้! เคาะไปได้ทีเดียวเอง ทิ้งโต๊ะเปิดเร็วจัง

ทันทีที่ประตูถูกเหยียงออก *กลิ่นดินและกลิ่นกระดาษ* ก็ลอยไชยมากระแทกจมูกผมอย่างจัง ผมเห็นว่าในห้องนั้นมีคนนั่งล้อมโต๊ะกันประมาณสิบคน บางคนใส่ชุดเจ้าหน้าที่ บางคนก็ใส่ชุดทหาร ซึ่งทุกคนล้วนกำลังมองผมเป็นตาเดียว รวมถึงพี่เข้มในชุดลายพราง ครึ่งท่อนผู้เป็นคนเปิดประตูต้อนรับผมด้วย โหยยย น้ำเขาเป็นทหารที่หน้าเด็กจังเลยแฮะ อายุน่าจะพอๆ กับพี่ชายผมแหง มองเดินๆ ดูเป็นคนกวนๆ สังเกตได้จากรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ที่โคตรไม่น่าไว้วางใจ...ผมว่าหัวหน้าเหมคือคนนี่ละมั้ง หน่วยก้านใช้ได้ที่สุดในห้องแล้วละ ถึงจะเด็กกว่าที่คิดก็เหอะ

ผมยื่นถุงบรรจุกล่องอาหารให้เขาทันที “ข้าวมาส่งครบหัวหน้าเหม”

“หี! พี่ไม่ใช่หัวหน้าเหมหรือ?”

“อ้าว!” ผมยื่นคิ้วมองกระดาษในมืออีกที “นี่เป็นออร์เดอร์ของหัวหน้าเหมนี่ครับ แล้วพี่ข้างหน้าบอกว่าเขาอยู่ในนี้”

เขาขำอีกรอบ แน่ะ! ตลกอะไรนักหนาอะนั่น “พี่หมายถึงว่าพี่ไม่ใช่หัวหน้าเหม แต่หัวหน้าเหมอยู่ในนี้จริง ๆ”

อ้าวเหออ ฮือออ แสดงความบื้อโง่คนแปลกหน้าอีกแล้วสิผมเนี่ย

ผมรีบชะงักหา ‘หัวหน้าเหม’ ตัวจริง แต่ยังไม่ทันจะหันไหล่ คุณนำทหารที่มาเปิดประตู เสียงหนึ่งก็ทำให้ผมชะงักชะงักก่อน

“ไอ้ผู้กอง รีบๆ รับข้าวและกลับมาประชุมต่อมันยากตรงไหน”

“...”

“ใจคอมันจะอธยาศัยดีกับทุกคนเลยหรือไงวะ”

สะ...เสียงนั้นแทบทำให้ผมลืมหายใจ

อะโรมันจะนำเกรงขามขนาดนั้นน

ผมรีบมองหาต้นตอของเสียงให้ไว ดูเหมือนว่าน้ำ ๆ ที่นั่งล้อมโต๊ะจะยังไม่ได้อัปปากขึ้นสักคน แสดงว่าพวกเขาไม่ได้เป็นคนพูดสินะ แล้วใครกันคือเจ้าของเสียงทรงพลังที่ฟังแล้วขนลุกเมื่อกี้!?

จ๊ก!

แย้! ผมสะดุ้งโหยงเมื่ออยู่ ๆ ด้านหน้าห้องประชุมก็สว่างวาบขึ้นกะทันหัน แสงสว่างส่องออกจากจอโปรเจกเตอร์ เผยให้เห็นรูปเสือชนิดหนึ่งที่ผมไม่รู้จัก แต่นอกจากที่ผมจะได้เห็นน้องเสือแล้ว ผมก็ได้รู้ว่ามิใครบางคนกำลังยื่นขวางลำแสงที่ฉายขึ้นบนกระดานนั้นอยู่

ชายคนหนึ่งกอดอกและกำลังหันหลังให้ผม ปีกหลังของเขาช่างกว้างชนิดที่ถ้าผมถอยออกมาอีกนิดมันต้องบังหน้าจอมืดแหงเลย เขาสวมเสื้อแขนยาวผ้ายัดคล้าย ๆ ชุดออกกำลังกายแบบที่เสียโฟมซอบใส่ แกรมเข้ารูปชะจนขยับมัดกล้ามเนื้อให้ดูโดดเด่น ไม่รู้ทำไมเห็นแล้วผมกลับนึกถึงครูสอนเลขที่โรงเรียนซะงั้น ก็ร่างกายของเขารูปทรงอย่างกับสี่เหลี่ยมคางหมูเลยครับ ปานบน แคบล่าง แกรมพื้นที่กว้าง ๆ ของเสื้อตรงกลางหลังนั้นสกรีนคำว่า ‘FBI’ ตัวเบ้อเร่อโหห เท่ชะมัดยาดเลย

ว่าแต่ ไม่หันหน้ามาหน่อยหรือน้าา ผมอยากถ่ายรูปแปลงเฟซบุ๊กโชว์เพื่อน ๆ ที่โรงเรียน รับรองดังเลยนะเว้ยยย สาวกรีดกระหึ่มแน่นอนนน

นำทหารที่ยืนคาประตูเห็นผมนั่งไปนาน เลยสะกิดไหล่ผมอีก ๆ “นั่นแหละหัวหน้าเหมของน้อง”

“อ้อ ๆ ๆ” ผมพยักหน้า และหันกลับมาตะโกนไปทางคนสั่ง
สินค้า “ผมเอาข้าวมาส่งครับ!”

“...”

เงียบทำไมละน่าา “เจ็ดร้อยเจ็ดสิบบาทครับ”

“รอไปก่อน”

“...” ผมถึงตัวเกร็งเมื่อได้ยินประโยคตอบรับ “วะ...ว่าไงนะ
ครับ”

“กำลังประชุมกันอยู่ไม่เห็นหรือไง”

อ้าววว แล้วเงินของผมล่ะ จะเบี้ยวไม่ได้นะเดี๋ยวยายตาตาย
เลยยย ห็นหน้ามาคุยกันให้รู้เรื่องเดี๋ยวนี้เลยนะ!!!

แต่ยังไม่ทันไวยวยายคุณน้ำเสื่อ FBI ก็ส่งเสียงอีกรอบซะแล้ว
“ไอ้โปรด รีบเอาข้าวเข้ามา จะได้ประชุมต่อกันสักที”

“ละ...แล้วเงินของผมล่ะครับ!”

หลังกว้าง ๆ นั้นมีท่าทีเหมือนจะหันมา แต่สุดท้ายก็เปลี่ยนใจ
“รอ”

“...”

“ขอโทษนะน้อง” คุณน้ำทหารที่น่าจะชื่อโปรดคว่าถุงอาหาร
จากผมไป “วันนี้เพื่อนพี่หงุดหงิดนิดหน่อย”

ฮือออ แล้วทำไมต้องมาลงกับผมด้วยย

“ผมต้องรอนานขนาดไหนครับ”

“จนกว่าจะเสร็จประชุม”

ผมถามน้ำโปรดตะหาก ไม่ได้ถามคุณสักหน่อย คุณน้ำ FBI

“ถ้ารอไม่ได้ก็กลับก่อนได้เลย เดี่ยวตามไปจ่ายป่าปิดทีหลัง”

แน่ะ! มีชู้อีกตะหาก

“ไม่ต้อง! จ่ายกับผมตรงนี้แหละ ผมรอได้!”

“ดี...จ้ะรอไป...ผู้กอง ปิดประตู!”

ปัง!

อูยอ ย ย กรอบไม้สี่เหลี่ยมเหวี่ยงกระแทกจนเกือบโดนจมูกผม
จริง ๆ

โหยยย โกรธมาก ทำไมคุณน้ำ FBI เขาไม่เป็นมิตรเลย นี่ผม
มาตี ๆ นะเนี่ย ช้านิดช้าหน่อยจะเป็นไรว่าา ผมมาทำงานวันแรก
นี่นา มันก็ต้องใช้เวลาเรียนรู้กันบ้างเซ่

แต่ถ้าคุณน้ำเขาบอกให้รอ ผมก็จะรอ! ผมรอได้...จะรออยู่ที่
โต๊ะม้าหินหน้าบ้านตรงนี่แหละ ดูซิมันจะนานแค่ไหนกันเชียว
เพราะบอกตรง ๆ นะครับ นอกจากจะอยากได้เงินค่าอาหารแล้ว ผม
ก็อยากจะได้เห็นคนที่ใจร้ายกับผมเหมือนกัน ผมจะนั่งรอเงินจากน้ำ
เขาตรงนี่แหละ!

“เจอกันครับผู้กอง! -- ลานะครับหัวหน้าเหม!”

หืมมม? **แจ็บ ๆ ๆ** เสียงอะไรพะ มาขัดขวางการนอนพัก
สบายของผมซะได้ กำลังฝันว่าจะได้เดบิวท์เป็นไอ้ดอลแล้วแท้ ๆ
ตื่นหมดเลยเนี่ย เซ็งงง

เฮ้ย!!! นี่มันใช้เวลาอนน้ำลายยืดซะที่ไหนกันแล้วา จำได้ว่า
ก่อนหน้านี้ผมมานั่งรอค่าอาหารจากลูกค้าไม่ใช่รออะ แยะแล้ว นี่ผม
ฟูบคาโต๊ะม้าหินไปตั้งแต่เมื่อไหร่กัน

ผมรีบหันไปทางเสียงอีกทีก็กรึกโครม แล้วก็เห็นน้ำ ๆ
มากมายเดินออกมาจากบ้านหลังเดิมที่ผมไปเคาะประตูส่งข้าว นิ่ง
ประชุมกันเสร็จแล้วสินะ แยะแล้วว หัวหน้าเหมของผมจะหายตัว
ไปรึยังเนี่ย ไม่ได้นะ ยังไง ๆ วันนี้ผมก็ต้องได้ค่าข้าว!

เฮ้ย! นันน้ำทหารที่เป็นคนมาเปิดประตูให้ผมนี่นา ชื่ออะไร

นะ 'โปรด' ไหม้ย รีบเข้าไปประชิดตัวให้ไวเลยครับ

“นำโปรดครับ!”

เยสสส ใช้จริงด้วย คุณนำอาหารหันขวับมาทางผมทันที บุหรี่ที่ตั้งใจจะจุดสูบยังคงคาอยู่ในปาก แกรมยังมีการเลิกคิ้วสูงมองผมเป็นเชิงประหลาดใจ โห! คุณนำเขาดูดีใช้ได้เนี่ย ออกแนวเข้ม ๆ เท่ ๆ ที่เขาบอกว่าข้างเผือกอยู่ในปากคือเรื่องจริงสินะ

“อ้าว! ยังอยู่อีกหรือ”

ผมก้าวเข้าไปใกล้พร้อมทั้งแบมือ “ขอเงินค่าข้าวครับ!”

เย็นแล้วว ต้องรีบกลับไปหาขาย เดี่ยวขายเป็นห่วงง

“เฮ้ย! ฮ่า ๆ เป็นแก๊งเด็กไถตังค์หรือไง”

“ผมไม่ตลกนะ!” ผมยังคงแบมือ “เอาเงินมา”

“ใครสั่งก็ไปเอาเงินจากคนนั้นสิ”

“ผมไม่อยากคุยกับเขา เขาคงเกลียดผม!”

“รู้ได้ไง”

“เขาไม่หันมามองหน้าผม”

“ตรรกะอะไรของน้องวะ”

“เร็ว ๆ ครับนำ ผมรีบบบ” เลิกตอปากต่อคำแล้วจ่ายค่าเสียหายมาได้แล้วว

“เฮ้อ! เรียกภูน้ำด้วยวะ” คนใส่ชุดทหารครึ่งท่อนสายหัวบันพึมพำกับตัวเอง แต่สุดท้ายก็ยอมล้วงกระเป๋าตังค์ออกมาจากกางเกงลายพรางจนได้

แต่ยังไม่ทันที่นำทหารจะได้ล้วงเข้าไปหยิบแบงก์ อยู่ ๆ ก็มีเสียงมารแทรกขึ้นมาซะก่อน

“คุยกับใครอยู่วะไอ้โปรด”

น้ำเสียงนั้น...มันดังมาจากในบ้าน...คงเป็นน้ำ FBI คนนั้น

แน่นอน

หว่ายยย ไม่เอา ๆ ถึงตอนแรกจะอยากเจอหน้า แต่มาคิดอีกทีไม่เอาดีกว่า เขาต้องหน้าเหี้ยม ดู โหด และไม่เป็นมิตรแน่ ๆ

“มึงมาก็ดีเลยไอ้เหี้ยม รีบมาจ่ายเงินน้องเขา!”

จะไปเรียกเขามาทำไมเล่าาา ยิ่งไม่อยากเจอหน้าอยู่ “น้ำแหละเอาเงินมา!”

“เฮ้ยยย คุณนำทหารร้องเสียงหลงเมื่อเห็นว่าคุณจะทำท่าแย่งกระเป๋าตังค์ไป “สรุปเป็นขโมยจริง ๆ ไซ้มัยยะ”

“ไอ้ยยย เอาเงินมาให้ผมเถอะ”

คุณนำทหารยกกระเป๋าขึ้นเหนือหัว โหยยย แน่จริงอย่าล้อปมด้อยดี รู้ตัวน่าจะตั้ยย “ไอ้เหี้ยมมม มึงรีบมาเลย สัส! น้องเขาจะขโมยเงินกูแล้ววว”

“เอาเงินมา้าา”

“เขายังอยู่อีกหรือ”

กิก!

ผมหยุดกระโดดคว้าอากาศทันทีเมื่อเห็นว่าเสียงนั้นอยู่ใกล้กว่าที่คิด แย่แล้ววว มัวแต่ไร้สาระไม่ได้มอง ตอนคุณนำ FBI กำลังก้มหน้าก้มตาล้วงเงินออกมาจากกระเป๋าตัวเองอยู่ข้าง ๆ ผมตรงนี้แล้ววว

ผมรีบถอยกรูดไปตั้งหลัก แต่คุณนำเขาก็ยังไม่เงยหน้าขึ้นมา มองสักที พออยู่ใกล้กันแบบนี้ทำให้รู้ว่าเขาตัวใหญ่กว่าที่คิดเยอะเลย นั่นหลังหรือแผ่นที่ประเทศออสเตรเลียวะ ใหญ่จนบังวิวมิดเลยยย

ถึงจะกลัว ๆ แต่ก็อดสงสัยไม่ได้ครับ ใจคอน่าแจะไม่เงยหน้า มาสบตากันเลยหรือยังง...แต่ก็ดีแล้วละ คอยดูนะ พอได้เงินมาผม

จะรีบแผ่นแนบทันที

แล้วทำไมน้ำแกล้วงกระเป๋านานจังวะ ในนั้นมีเงินเป็นแสนรี
ง หยิบ ๆ มาให้ผมสักทีเห้อออ

“ก็บาทนะ”

“...” เฮ้ยยย เขาถามผมวะ ถึงจะเป็นการถามที่ไม่ได้มองหน้า
ก็เหอะ “จะ...เจ็ดร้อยเจ็ดสิบล่ะ”

“หก...เจ็ด...แปด...” นี้อใหญ่ ๆ หยิบธนบัตรออกมา พร้อมกับ
ยื่นให้ “อะ”

และสุดท้าย...เขาก็เงยหน้าขึ้นมามองผมจนได้!!!

มะ...ไม่รู้ทำไมผมถึงกลืนน้ำลายทันทีเมื่อเห็นคนตรงหน้า
เต็ม ๆ ตา ส่วน ‘หัวหน้าเหม’ ตรงหน้าก็ค้างเติ่งกะทันหันหลังจาก
ปะทะสายตากับผมเช่นกัน คิ้วเข้ม ๆ นั้นเลิกสูง ดวงตาที่หวานกว่า
ที่คิดกำลังไล่สำรวจตัวผมตั้งแต่บนลงล่างแบบไร้มารยาท และอยู่ ๆ
เขาก็เผยอริมฝีปากสีธรรมชาติจนกรามปรากฏขึ้นให้เห็นเด่นชัด
พานให้ผมไปมองหมวดเคราอ่อน ๆ ที่ดูเหมือนว่าจะเพิ่งขึ้นหลังจาก
การโกนคราวก่อน สิ่งที่ผมนึกคือเขาหน้าใสมาก ไม่ได้หมายถึง
ขาวจืดหน้าวอกนะครับ แต่ใสในที่นี้หมายถึงเนียนเรียบกริบ ไร้สิ่ว
ผดผื่นอย่างไม่น่าเชื่อทั้ง ๆ ที่อยู่กลางป่ากลางดง ผมเผ้าสั้น ๆ บน
หัวถูกเสยไว้เป็นทรงเรียบร้อยสะอาดสะอาดอัน แถมจมูกก็โด่งโด่งชะ
นึกว่าเป็นฉลามปากขวด จริง ๆ ผมไม่เคยชมใครว่าหล่อนอกจากป้า
หรือคนนะครับ แต่กับนำคนนี้...

**เออ หล่อ!!! แถมหล่อเกินเรื่องเลยด้วยย ทำไมมาอยู่ใน
ป่าในดงแบบนี้ว้า**

เอ...แต่เขายังดูไม่แก่เลยนะ น่าจะอายุสักสามสิบต้น ๆ คน
เป็นหัวหน้าต้องฟีลลิ่ง ๆ กว่านี้หน่อยไม่ใช่หรือไง ภาพในหัวตอน

แรกคือผู้พัน KFC เลยชะ

แต่ถึงยังงี้ก็เหอะ มองหน้าผมแล้วทำท่าผะแบบนี่คืออะไร
ผมไม่ใช่ปีศาจนะเพียย

ว่าแต่เขายืนตั้งคี่ให้ผมอยู่นี่หว่า รีบรับเลยดีกว่า จะได้วิ่งแจ้น
กลับบ้านกันสักที “ขอบคุ...”

พิบ! อ้าววว หน้าเขาหตมือกลับไปอะ เอาเงินม้าา
หัวหน้าเหมหันขวับไปทางเพื่อนร่วมงาน “ไอ้โปรด”
“หืม?”

ตาหวาน ๆ ของคนที่ไม่ได้หวานเหมือนตาเหล่มาทางผม
พร้อมทั้งกระต๊อบกระชาบเหมือนจะไม่ให้ได้ยิน

“ผู้ชายไซ้มี๊ยะ”

“ฮ่า ๆ ๆ ไอ้สัสเหม” คุณน้ำลายพรางหัวเราะชะไม่เกรงใจผม
ที่ยืนหัวโด้แต่อยู่ตรงนั้นเลย สียยย ไม่ต้องทำมาเป็นพูดเบา ๆ ผมได้ยิน
หมดแล้วว “แหกตาดูดี ๆ แล้วตอบตัวเองดี”

คนใส่เสื้อกรีนคำว่า FBI มองผมเต็ม ๆ ตาอีกครั้ง คราวนี้
กอดอก จ้องอย่างออกนอกหน้าจนผมต้องหตคอหนี เหวอออ ทำ
อะไรของน้ำเนี้ย

“อะ” เขายืนปึกแบงก์ร้อยมาให้อีกหน

ผมทำท่าจะหยิบแต่เขาก็ดึงมือกลับไปอีกแล้วว “อ้าวน้ำ!
เล่นอะไรเนี้ย!!!”

“เรียกฉันว่าอะไรนะ”

“น้ำ!!!” อายุน้อยกว่าพ่อผมเรียกน้ำหมดแหละ

“ฮ่า ๆ กูก็โดนมึง” นายทหารคนข้าง ๆ หัวเราะชอบใจ สียยย
น้ำคนนี่เขาจะหัวเราะเป็นอย่างเดียวหรือไง ทหารต้องปกป้อง
ประชาชนไม่ใช่เรอะ เนี่ยผมกำลังโดนคุกคาม ช่วยด้วยย

“หี!” หัวหน้าเหมยยังคงหน้านิ่ง โหยย ผมนี่ถึงกับถอยหนีสองก้าวเลยครับ น้ำช่วยแสดงออกผ่านสีหน้าได้มัยเนี่ยย เรียบเก็นน “หลานป่าปัดไ่มัย”

“...” คำถามยออดฮิตหรือไงวะ เหมือนกับเวลาเทเลอร์ สวิฟต์ โดนถามว่าเพลงนี้แต่งค่าใครไรจี้ “อะ...อ้อ ไช้”

“ชื่ออะไร”

“...”

“ฉันทาม” เขาย้ำเสียงเรียบแต่ก็ดูดันไปพร้อมกัน ฮือออ ยอมเจอคนตะโกนใส่หน้ายังดีกว่าคนพูดจางัน ๆ แต่น้ำเสียงเชือดเฉือนแบบนี้!

“ผมชื่อ...ฟิฟ่า”

“...” เขานิ่งไปแปบนิ่งเมื่อได้ยินคำตอบ อะไรเล่า ก็บอกแล้วนี่ง “อ๊ะ ค่าอาหาร”

คราวนี้น้ำเขาจะให้จริงแล้วไ่มัย ถ้าผมเอื้อมมือไปหยิบจะโดนแก้งอีกหรือเปล่าอะ

หนึ่ง สอง สาม...สี่บบ เฮ้ยยย คราวนี้ไม่แก้งง เย! เสรีภารกิจ กลับบ้านได้สักที!!!

“จะมาอยู่นานเท่าไร”

หืมมม? มัวแต่นับเงิน ตะกี้หน้าเหมยเขาคุยกับผมปะ?

“ฉันทาม” โอเค ผมได้คำตอบละ ฮือออ

“น่าจะ...ประมาณเดือนนึงครับ”

“น้องเขาดูกลัวมึงวะไอ้หัวหน้า ฮ่า ๆ ๆ”

“สัส! กูไม่ได้หน้าเป็นมิตรแบบมึงหนี”

คุณน้ำ FBI ทำตาดู ๆ ไปทางเพื่อน ก่อนจะเดินก้าวฉับ ๆ มาใกล้ผมกว่าเดิม ฮี้ยย ผมถอยไม่ได้แล้วนะ ตรงนี้เป็นเนิน ถอยคือ

กั้งเลยยย

“ทีหลังช่วยมาส่งอาหารกลางวันให้เร็วกว่าป้ายโมงได้มั๊ย พวก
นั้นจะได้อิมท้องก่อนเข้าประชุม”

“...”

“ถามอะไรก็ไม่ตอบ ไม่อยากคุยกับฉันหรือไง”

รูน่า...ผมกำลังอึ้งอยู่ แหม! สั่งเป็นคนใช้เลย ผมไม่ใช่ลูกน้อง
ของน่านะ

“ขอโทษนะครับ ครึ่งหน้าผมจะมาให้เร็วกว่านี้”

“ฉันไม่ได้ตำหนิ ฉันแค่จะถาม” เขาโค้งหัวลงมาจ้องตาม
แน่น ๆ “เพราะถ้าเธอบอกว่าไม่ได้ ฉันจะขับรถไปรับที่ร้านป่าปิดเอง”

“...”

โห! ใจดีจัง ผมแอบเปิดใจรับเขาเข้ามานิดนึงเลยเนี่ยยย

**“ฉันรู้ว่าเธอมาจากกรุงเทพฯ คงไม่ค่อยเต็มใจทำอะไร
แบบนี้หรอก”**

เพี้ยง! เอ้อออ หน้าสั้นนน

เปิดมาดี ๆ ไหงมารอดคว่ากลางทางแบบนี้อะ!!!

โ้ยยย ไ้เราก็นึกว่าหวังดี ที่แท้ก็แตกดันกันชัด ๆ มันซักจะ
ดูถูกกันเกินไปแล้ววว เด็กกรุงเทพฯแล้วไงวะ มีพารากอนแล้วกัน
ฮึ้ยยย เกือบหลุดยิ้มดีใจที่เจอคนใจดี สุดท้ายก็เป็นคนใจร้ายอย่าง
ที่คิดไว้ตอนแรกไม่มีผิด!

“ไ้ไปรด ไปหาอะไรแตกกันเถอะ” คนพูดคว่ำบุหรี่ที่เหน็บอยู่
บนหูกาคาบไว้ในปาก

เดี่ยววว แอบหลอกดำเขาแล้วคิดจะเดินหนีไปง่าย ๆ แบบนี้
แหละ! **“ผมทำได้!”**

“...”

“นำคอยดูเลย ผมทำได้! ผมจะมาส่งข่าวให้น้ำตรงเวลา!!!”

คุณหัวหน้าเหมแห่งกรมอุทยานเอี้ยต้วมาโซวล์เลี้ยงหน้า ซึ่ง
ยังเรียบไว้อารมณ์เหมือนเดิม “อืม”

“...”

“ก็ติดกับตัวเธอแล้วไม่ใช่หรือไง” คิ้วเข้ม ๆ กระตุกขึ้นเล็กน้อย
เขาจุดบุหรี่และยื่นไฟแช็กให้แก่เพื่อนทหารที่ยืนอยู่ข้าง ๆ และ
สุดท้ายก็พากันเดินจากไปโดยไม่สนใจไยดี ทั้งผมให้ยื่นตัวสั้นเพราะ
ความโมโหอยู่ตรงนี้คนเดียว

ฮึ้ยยย หัวหน้าเหม...ผมจะจดชื่อน้ำเอาไว้ น้ำจะเป็นศัตรู
ตลอดหนึ่งเดือนที่ผมอยู่ที่นี้ แล้วถ้าคราวหน้าน้ำยังจะแกล้งผมอีก
ต่อไปผมจะเรียก ‘ลุงง’ ให้ขายหน้าทั้งกรมเลยคอยดู!

เอ๊ะ! ว่าแต่ตำแหน่ง ‘หัวหน้า’ ที่ปะหน้าชื่อเขามันยิ่งใหญ่
ขนาดไหนนะ อยากู้อัจ...